

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/462/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713208139
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6713208139.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľa D. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom D.. C.. U. XX/X, F., právne zastúpeného Mgr. Martinom Štoffom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Stoličková 4, Banská Bystrica, IČO: 41 524 322, proti odporkyni V.. S. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXXX/X, F., právne zastúpenej Mgr. Martinou Slosiarikovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Jelšová 2A, Banská Bystrica, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/100/2013-381 zo dňa 27. 11. 2014,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorý sa návrhom zo dňa 24. 04. 2013 domáhal určenia, že účastníci konania sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, a to pozemku parcela č. Y.-X. XXXX/XXX o D. XXX I.X - trvalé trávne porasty, nachádzajúce sa v obci F. Y.. Ú.. I., zapísané na LV č. XXXX, ako aj pozemku parcela č. Y.-X. XXXX/XXX o D. XXX m2 - zastavané plochy a nádvorcia, nachádzajúci sa v obci F., k. ú. I., zapísaný na LV č. XXXX, a stavby rodinného domu súp. č. XXXX, postaveného na pozemku parcela č. KN-C XXXX/XXX o D. XXX I.X, zapísaný na LV Č.. XXXX, nehnuteľnosti vedené Správou katastra F. (t. č. Okresným úradom, katastrálny odbor - poznámka odvolacieho súdu), a to každý z účastníkov konania v 1-ici z celku (ďalej v texte len „sporné nehnuteľnosti“).

Vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že účastníci konania boli manželia, ktorí za trvania manželstva nadobudli vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam. Bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania ako manželov bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6C/87/2007, ktorý rozsudok sa stal právoplatný dňa 01. 10. 2007. Následne na to účastníci konania nadobudli ako podieloví spoluvlastníci aj spoluvlastníctvo k stavbe rodinného domu, ktorá je predmetom žaloby. Účastníci konania uzatvorili Dohodu o vyporiadaní BSM po jeho zrušení súdom, podpisy na Dohode boli overené dňa 16. 12. 2009 a na vyporiadaní svojich vlastníckych práv sa dohodli vo vzťahu k všetkým sporným nehnuteľnostiam, teda tak k pozemkom, ako aj k stavbe rodinného domu. Predmetnú Dohodu o vyporiadaní BSM zo dňa 16.12.2009 Správa katastra F. nezavkladovala, v tejto veci konanie prerušila, v dôsledku čoho účastníci konania uzatvorili opätovne Dohodu o vyporiadaní BSM dňa 26. 04. 2010, ktorá už zavkladovaná bola a na jej základe je vedená ako vlastnícka sporných nehnuteľností výlučne odporkyňa.

Ak sa navrhovateľ domáhal určenia vlastníckeho práva (podielového spoluvlastníctva) k sporným nehnuteľnostiam na tom základe, že Dohoda o vyporiadaní BSM uzavretá dňa 26. 04. 2010 (ďalej v texte len „Dohoda o BSM“) je neplatná, okresný súd prejudiciálne nepovažoval návrh navrhovateľa za dôvodný, ak Dohodu o BSM vyhodnotil ako zmluvu uzavretú v súlade so zákonom. Navrhovateľ tvrdil, že

on vyššie uvedenú dohodu o BSM s odporkyňou uzavrel len z dôvodu, že táto má byť len „zabezpečením do času, kým skončí hrať hokej a nebude tak často na cestách“, teda, mala to byť zábezpekou pre odporkyňu a aj ich spoločné deti, keby sa navrhovateľovi niečo stalo, a ďalším dôvodom jej uzavretia mali byť vážne zdravotné problémy odporkyne, preto Dohodu o BSM uzatvoril v podstatnom omyle. Uvedené argumenty navrhovateľa však odporkyňa poprela s tým, že takéto dôvody uzatvorenia dohody o BSM ona navrhovateľovi nikdy neuvádzala, teda netvrdila, že by malo ísť o dohodu dočasnú, nešlo podľa jej tvrdenia ani o jej zabezpečenie, či zabezpečenie jej detí, nakoľko v prípade úmrtia navrhovateľa by boli dedičmi tak ona ako aj jej deti. Spochybnila, že by mala zdravotné problémy, pre ktoré by mala k dohode uzavrieť. V tejto časti okresný súd konštatoval, že navrhovateľ neunesol vo vzťahu k ním tvrdným skutočnostiam dôkazné bremeno a nepreukázal, že by bol naozaj uzatváral dohodu o BSM v omyle, do ktorého ho mala uviesť odporkyňa, teda, že má ísť o nejakú dočasnú dohodu z dôvodu zabezpečenia odporkyne a jej detí, neoznačil a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdeniam nasvedčovali. Uvedené skutočnosti uvádzané navrhovateľom zostali v rovine tvrdenia, ktoré odporkyňa poprela.

Navrhovateľ sa domáhal neplatnosti vyššie uvedenej Dohody o BSM aj v dôsledku disbalancie tejto dohody vo vzťahu k rozdeleniu aktív a pasív medzi účastníkmi konania, ak odporkyňa nadobudla nehnuteľnosť bez povinnosti akejkoľvek výplaty v jeho prospech. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že dohoda je dvostranný právny úkon, a pri uzavretí dohody o vyporiadaní BSM „nejde o doslovnú záväznosť ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka zo zásady zmluvnej voľnosti bezpodielových spoluvlastníkov a ich voľnej dispozície, ide len o návod pre uzavretie dohody“. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania a dispozícia môže byť tak vyjadrená nielen percentom či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný k finančnému vyporiadaniu s druhým manželom ohľadom danej veci. Preto aj v prípade dohody o vyporiadaní BSM, podľa ktorej jeden z účastníkov nadobudne podstatne menší podiel zo spoločného majetku, prípadne, že z neho nič nedostane, nemá za následok neplatnosť tejto dohody pre rozpor s ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Okresný súd konštatoval, že existencia platnej dohody o vyporiadaní BSM bráni vyhoveniu návrhu na jeho vyporiadanie súdnym rozhodnutím, pretože právne účinky tejto dohody nastávajú dňom jej uzavretia. V predmetnej dohode je dostatočným spôsobom a určito vymedzené, kto z účastníkov a ktoré veci nadobúda zo spoločného majetku do svojho výlučného vlastníctva. Dohoda je vyjadrením vôle účastníkov pri vyporiadaní majetkových a právnych vzťahov, ktoré vznikli v súvislosti z ich hospodárskym a spotrebným spoločenstvom. Dohoda obsahuje vyhlásenie zmluvných účastníkov, že si dohodu prečítali, s jej obsahom bez výhrad súhlasili a vyhlásili, že nie je uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok, na znak čoho ju vlastnoručne podpísali. Súd po vyhodnotení jednotlivých dôkazov považoval dohodu o vyporiadaní BSM za platne uzavretú. Súd tak rozhodol aj z dôvodu, že súdna prax v otázke platnosti dohody o vyporiadaní BSM v prípade odchýlenia sa od zásady rovnosti podielov zaujala stanovisko, že je to v zásade možné. Prihliadal i na to, že dohoda bola uzavretá s predmetným obsahom aj z toho dôvodu, že finančné prostriedky na kúpu pozemkov a stavbu rodinného domu poskytol aj otec odporkyne, ktorý toto potvrdil a do spisu boli pripojené darovacie zmluvy vo vzťahu k týmto finančným prostriedkom. Boli pripojené aj daňové priznania z firiem, v ktorých podniká otec odporkyne a tieto mali v čase, keď účastníci konania kupovali pozemky a stavali rodinný dom dostatočné finančné príjmy na to, aby mohli byť finančné prostriedky vyplatené otcovi odporkyne. Okresný súd uznal, že nebol dostatočne preukázaný tok finančných prostriedkov z uvedených firiem na otca odporkyne a následne na odporkyňu, ale uvedené samo o sebe neznamena, že dohoda je neplatná, ak dôkazné bremeno v tomto smere ťaží navrhovateľa. Ak aj navrhovateľ poukazoval v tejto súvislosti na vyjadrenie svedkyne C. T., ktorá sa mala vyjadriť k tomu, že odporkyňa uviedla tretej osobe, že je vydatá, má veľký dom a manžela potrebuje nejako z tohto domu vyhodiť, okresný súd konštatoval, že ide len o sprostredkované vyjadrenie svedkyne o skutočnostiach, ktoré mal povedať niekto iný, ak naopak z čestného prehlásenia C. G. vyplýva, že svedkyňa vypovedala tak len z pomsty a súčasne sa mala svedkyňa tieto skutočnosti dozvedieť dňa 16. 04. 2010, pričom prvá dohoda o vyporiadaní BSM medzi účastníkmi konania bola uzavretá už v decembri roku 2009, a teda nie je preukázané, že by už v tom čase mala odporkyňa vzťah s p. G.. Na záver preto opätovne zdôraznil, že bolo na navrhovateľovi, aby prezentoval dôkazy a preukázal, že dohoda je neplatná.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 151 ods. 3 O. s. p. tak, že o nich bude rozhodnuté až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ.

Odvolaním sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že súd prvého stupňa nevykonaním navrhovaný dôkaz, ktorý mohol mať a podľa neho aj má vplyv na celkové skutkové vymedzenie posudzovaného prípadu, ako aj na jeho právne vyhodnotenie. Už pred okresným súdom navrhol v rámci dokazovania uložiť povinnosť svedkovi C. J. - otcovi odporkyne, predložiť listiny preukazujúce nakladanie s finančnou hotovosťou v rozhodnom období rokov 2006 - 2008, ktorú mal údajne následne darovať odporkyni, resp., aby mu bola uložená povinnosť predložiť bankové výpisy z uvedeného obdobia, na ktorých by takéto transakcie boli zachytené a zdokumentované, nakoľko ide o dôkazy, ktoré on sám nemá k dispozícii. Odporkyni sa totiž nepodarilo preukázať, že údajne darovanými peňažnými prostriedkami od svojho otca skutočne disponovala, a teda, že ich v skutočnosti aj reálne od svojho otca obdržala. Aj údajné darovacie zmluvy predložila odporkyňa až so značným časovým odstupom počas konania. Nestotožnil sa totiž s právnym záverom okresného súdu, že firmy otca odporkyne mali dostatočné finančné príjmy na to, aby z nich svedok C. J. mohol dostať vyplatené finančné prostriedky v tvrdenej výške a následne ich darovať dcére, teda odporkyni, ak išlo o peniaze „firemné“.

Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože v rámci vykonaného dokazovania sa mu niekoľkokrát podarilo preukázať klamstvo a zavádzanie zo strany odporkyne, napr. údajnej existencie evidencie výdavkov na stavbu domu, údajného neskoršieho nadviazania známosti s cudzím mužom a pod.. Napriek uvedenému, súd na uvedené dôkazy akoby neprihliadal, alebo prihliadal len v zníženej miere bez vyhodnotenia vzájomných vzťahov. Neprihliadal ani na významné svedectvo svedkyne T.B. a nesprávne vyhodnotil i svedeckú výpoveď N.. C. F. - Š., ktorý vo svojich vyjadreniach pred súdom tvrdil protichodné veci, najmä vo vzťahu k účastníkom konania a komunikácii s nimi. Touto svedeckou výpoveďou sa nepodarilo odstrániť rozpory v tvrdeniach účastníkov konania, kto bol iniciátorom vypracovania dohody o BSM.

Ďalším odvolacím dôvodom bolo, že doposiaľ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené. V tejto súvislosti uviedol, že sa dozvedel o nových skutočnostiach, teda, že odporkyňa už aktuálne nežije s jej druhom C. G., ktorý by bol ako svedok schopný vypovedať o veciach nezaulate, objektívne a pravdivo s tým, že až po vyhlásení rozhodnutia okresného súdu sa zmenila situácia, na základe ktorej došlo k významnej zmene vzťahu medzi osobou možného svedka a odporkyne. Navrhol preto, aby bol v konaní vypočutý ako svedok C. G., ktorý sa mal v prítomnosti ďalších osôb vyjadriť v tom zmysle, že ho odporkyňa vyhodila z domu, ktorý pred tým vlastnila spolu s navrhovateľom a že takto vlastne „so všetkými vybabrala“, čím zároveň komentovala svoj úspech v konaní po vyhlásení rozhodnutia.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza podľa navrhovateľa z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak sa okresný súd v nedostatočnom rozsahu vysporiadal s jeho právnou argumentáciou v rámci právneho posúdenia predbežnej otázky aj posúdenia dôvodov neplatnosti uzavretej Dohody o BSM. Zdôraznil, že ako laik sa dopadmi Dohody o BSM v čase jej uzavretia nezaoberal, nakoľko bol ubezpečovaný, že ide len o dočasné opatrenie, kým bude hrať hokej. Vo vzťahu k jeho uvedeniu do omylu predložil dôkazy, písomnú komunikáciu a bola vypočutá aj svedkyňa, ktorá uvedené skutočnosti potvrdila. V prípade Dohody o BSM nemožno hovoriť o jej súlade so zákonom, ani o súlade s dobrými mravmi. Poukázal na priepastný rozdiel medzi východiskovou situáciou, keď bol v zásade ideálnym polovičným spoluvlastníkom sporných nehnuteľností a výsledným stavom, kedy nemá žiadne vlastnícke právo k nim, pričom toto právo patrí výlučne odporkyni, avšak z úverového záväzku za uvedené nehnuteľnosti je ako hlavný dlžník zaviazaný naďalej práve on, z čoho možno vyvodiť zjavný a preukázateľný rozpor s dobrými mravmi, keď prišiel nedobrovoľne o svoj podiel na spoločne nadobudnutých aktívach a zostali mu záväzky zo spoločných pasív s odporkyňou. Okresný súd nezobral do úvahy ním namietanú podstatu neplatnosti tejto dohody a tou bol na jeho strane nedostatok slobodnej, vážnej a určitej vôle, aby sa natrvalo stala výlučnou vlastníčkou spoločných nehnuteľností iba odporkyňa. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že odvolanie považuje za nedôvodné, keď navrhovateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli schopné spôsobiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Naopak, napadnutý rozsudok je vecne správny a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje. Poukázala na to, že v prejednávanej veci sa vykonalo rozsiahle dokazovanie a súd vykonal všetky dôkazy, ktoré boli účastníkmi konania navrhnuté. Tak tomu bolo i

v prípade navrhovateľom označených nevykonaných dôkazov, keď prvostupňový súd výzvou zo dňa 10. 06. 2014 vyzval svedka C. J. na predloženie listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom v jeho podaní zo dňa 03. 06. 2014. Na predmetnú výzvu súdu bolo reagované podaním zo dňa 11. 09. 2014, pričom v prípade, že navrhovateľ považoval predložené listinné dôkazy za nedostačujúce, mal možnosť túto skutočnosť namietat', čo však do ukončenia dokazovania neučinil. Navrhovateľ nepreukázal dôvody neplatnosti napadnutej Dohody o BSM, preto jeho ďalšie námietky ohľadom nepreukázania dispozície darovaných finančných prostriedkov považuje za bezpredmetné. Odmietla vykonanie dôkazného prostriedku výsluchom svedka v zmysle § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p., pričom je sporné, že by C. G. tohto času mal záujem vypovedať ako svedok, ak bolo v konaní predložené jeho čestné prehlásenie. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., preskúmal konanie, ktoré mu predchádzalo a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako v celom rozsahu vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na jeho základe dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak okresný súd ich náležitým spôsobom posúdil, súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil, rešpektujúc zásady formálnej logiky. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne aj spravodlivé. Keďže odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov v podstatných bodoch na ne odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, ako aj k najzásadnejším argumentom uvádzaným navrhovateľom v odvolaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

Predmetom konania preskúmvanej veci bolo určenie vlastníckeho práva účastníkov konania k sporným nehnuteľnostiam a to každého v 1-ici z dôvodu, že Dohoda o vyporiadaní BSM uzavretá účastníkmi konania je neplatná. Okresný súd prejudiciálne skúmal (ne)platnosť Dohody o vyporiadaní BSM, ktorú následne vyhodnotil ako dohodu uzavretú platne. S uvedeným právnym záverom sa odvolací súd stotožňuje.

Podľa § 149 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM), ak zanikne BSM, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150. Ak dôjde k vyporiadaniu dohodou, sú manželia povinní vydať si na požiadanie písomné potvrdenie o tom, ako sa vyporiadali. Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd. Ak do troch rokov od zániku BSM nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak BSM nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadanie rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnuťelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z BSM pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa. O ostatných hnuťelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

Podľa § 150 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzatvorenia Dohody o vyporiadaní BSM), pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho osobný majetok. Ďalej sa prihliadne

predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Účastníci konania uzavreli Dohodu o vyporiadani BSM a podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné rešpektovať vôľu strán, ktoré boli ochotné uzavrieť dohodu týkajúcu sa vyporiadania jednotlivých vecí, resp. častí majetku patriaceho do BSM, a to bez ohľadu na zásady uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka. Tieto sa totiž použijú v prípade, keď medzi účastníkmi k dohode nedôjde a je podaný návrh na vyporiadanie BSM súdom, ako i v prípade, keď účastníci sa v uzatvorenej dohode uvedenými zásadami riadia a nedohodnú sa inak. Uvedené ustanovenie sa však neuplatní v prípade, keď sa účastníci dohodnú inak. Občiansky zákonník pripúšťajúc dohodu a umožňujúc účastníkom dohodnúť sa o vyporiadani BSM tak umožňuje odchýliť sa od ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ je totiž BSM vyporiadavané dohodou, uplatňuje sa pri jej uzatváraní dispozitívna voľnosť účastníkov občianskoprávných vzťahov. Preto dohoda o vyporiadani BSM, ktorou i v prípade jeden z účastníkov nadobudne podstatne menší podiel, prípadne nenadobudne nič, ani dohoda, ktorá sa netýka celého majetku, ktorý bol v BSM, nie je neplatná pre rozpor s § 150 Občianskeho zákonníka. Vychádza sa totiž z vôle účastníkov, ako má byť vyporiadané zaniknuté BSM, a pokiaľ dôjde k zhode vôle oboch účastníkov, nemožno dohodu neskôr považovať za neplatnú pre rozpor s § 150 Občianskeho zákonníka. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 147/2011).

Vzhľadom na vyššie uvedené preto nemožno uvažovať o tom, že by navrhovateľom napadnutá Dohoda o vyporiadani BSM bola uzavretá v rozpore so zákonom, resp., že by bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi, ak nie je v rozpore so zásadami spravodlivého primeraného usporiadania vecí, ak z obsahu predmetnej dohody je dostatočným spôsobom a určito vymedzené, kto z účastníkov a ktoré veci nadobúda zo spoločného majetku do svojho výlučného vlastníctva. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by išlo o dohodu dočasného charakteru a okolnosti týkajúce sa tohto omylu, na základe ktorého k uzavretiu tejto dohody zo strany navrhovateľa malo dôjsť, neboli v konaní preukázané, zostali v rovine tvrdenia navrhovateľom. Odvolací súd uznáva, že omyl vo vôli je právne významným, teda má za následok neplatnosť právneho úkonu, avšak len vtedy, ak právny úkon učinila osoba v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorý je pre právny úkon rozhodujúci (podstatný) a bez ktorého by k právnomu úkonu tak, ako bol uzavretý nedošlo. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôvodne konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, že by k takémuto podstatnému omylu došlo, ak tvrdenia navrhovateľa spočívajúce v tom, že predmetná Dohoda o vyporiadani BSM mala byť len dočasnou vo vzťahu k trvaniu jeho športovej činnosti v zahraničí, prípadne vo vzťahu k zdravotným problémom na strane odporkyne, neboli ničím potvrdené. Omyl je u právneho úkonu rozhodujúcim podstatným, a teda činí právny úkon neplatným, len v prípade, ak sa týka jeho právneho dôvodu, teda vôľa osoby bola zameraná k inému právnomu úkonu, jeho predmetu, osobe, poprípade inej skutočnosti, ktorá bola pre právny úkon podľa prejavenej vôle subjektu podstatnou. Z obsahu Dohody o vyporiadani BSM však bez ďalšieho vyplýva, že ide o vyporiadanie majetku nadobudnutého bývalými manželmi po zrušení ich BSM, naviac bola uzavretá opakovane po roku bez zmeny jej obsahu týkajúceho sa vyporiadania sporných nehnuteľností (v roku 2009 a následne v roku 2010), preto akákoľvek otázka dočasnosti z uvedenej dohody, ani z uvedeného právneho inštitútu týkajúceho sa vyporiadania majetku po rozvoze účastníkov konania a po zrušení ich BSM, nevyplýva a nie je ani v súlade s princípmi formálnej logiky. Navrhovateľ nespochybnil vôľu účastníkov vyporiadať majetok takým spôsobom, ako bolo v dohode uvedené. Navrhovateľ sa až dodatočne snaží spochybniť predmetnú dohodu napriek tomu, že z obsahu tohto právneho úkonu mu muselo byť zrejmé, že sa nevyporiadava spoločný majetok len dočasne, a že by bola daná možnosť jej zmeny, či doplnenia, preto jeho námietky vo vzťahu k tomu, akým spôsobom k tomuto vypradaniu v minulosti došlo sú bez ďalšieho účelové. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že predmetná dohoda je dvojstranným právnym úkonom, teda bolo len na vôli navrhovateľa, či predmetnú dohodu o vyporiadani BSM tak, ako bola uzavretá, uzavrie alebo nie. Skutočnosť, že predmetná dohoda je vyjadrením jeho vôle potvrdzuje Aj to, že k uzavretiu predmetnej dohody o vyporiadani BSM došlo opakovane. Už okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že účastníci konania uzavreli dohodu o vyporiadani BSM už dňa 16. 12. 2009, kde sa dohodli na vyporiadani svojich vlastníckych práv jednak k pozemkom ako aj k stavbe rodinného domu a až v dôsledku správneho konania na Správe katastra F., kedy bolo konanie na Správe katastra F. prerušené, došlo k opätovnému uzavretiu tejto dohody potom, ako k jej vypracovaniu došlo zo strany

N.. C. F. Š.Ď., teda osoby právne znalejš. Nie je možné zo žiadnych skutkových okolností vyvodit', že by odporkyňa, ktorá taktiež predmetnú Dohodu o vyporiadaní BSM uzavrela omyl tvrdený navrhovateľom, akýmkoľvek spôsobom vyvolala, preto v tomto rozsahu okresný súd dôvodne poukázal na to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by Dohodu o vyporiadaní BSM uzavrel v omyle.

Predmetná Dohoda o vyporiadaní BSM nie je uzavretá ani v rozpore s dobrými mravmi, ak i samotná súdna prax pripúšťa, že v prípade dohody o vyporiadaní BSM, podľa ktorej jeden z účastníkov nadobudne podstatný menší podiel zo spoločného majetku, prípadne že z neho nič nedostane, nemá za následok neplatnosť tejto dohody pre rozpor so zákonom (ust. § 150 OZ). Okresný súd dôvodne prihliadal i na okolnosti týkajúce sa toho, že otec odporkyne v zmysle predložených listinných dôkazov - darovacích zmlúv daroval finančné prostriedky na kúpu pozemkov a stavbu rodinného domu, ktorý bol predmetom Dohody o vyporiadaní BSM. Ak aj okresný súd uznal, že nebol dostatočne preukázaný tok finančných prostriedkov z uvedených firiem na otca odporkyne a potom na odporkyňu, správne konštatoval, že ani uvedené neznamená, že by dohoda bola neplatná a dôkazy predložené odporkyňou ničím navrhovateľ nevyvrátil.

Navrhovateľ v odvolaní vytýka, že okresný súd nevykonal ním navrhovaný dôkaz, a to povinnosť uložiť svedkovi C. J. povinnosť predložiť listiny preukazujúce nakladanie s finančnou hotovosťou v sledovanom rozhodnom období rokov 2006 - 2008. V prípade navrhovateľom označených nevykonaných dôkazov prvostupňový súd výzvou zo dňa 10. 06. 2014 vyzval svedka C. J. na predloženie listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom v jeho podaní zo dňa 03. 06. 2014. Na predmetnú výzvu svedok reagoval podaním zo dňa 11. 09. 2014 a predĺžené listinné dôkazy sú súčasťou obsahu spisu.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

V prejednávanej príhode preto navrhovateľ vo vzťahu k vykonanému dôkazu predložením listinných dôkazov svedkom C. J. poukazoval iba na nesprávny spôsob hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, avšak ako je vyššie uvedené do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Okresný súd dôvodne na str. 12 napadnutého rozhodnutia uznal, že nebol dostatočne preukázaný tok finančných prostriedkov z firiem otca odporkyne a potom na odporkyňu, avšak predmetný dôkaz, i keď len nepriamo mal poukázať na správnosť tvrdení odporkyne, že finančné prostriedky na kúpu sporných nehnuteľností poskytol odporkyne práve jej otec. Uvedené však nič nemení na tom, že zo strany navrhovateľa tieto tvrdenia odporkyne neboli ničím spochybnené a naopak bol to práve navrhovateľ, ktorý mal v konaní preukázať, že na nadobudnutí spoločného majetku sa podstatným spôsobom podieľal len sám. Ak aj navrhovateľ tvrdí, že odporkyňa je výlučnou

vlastníčkou nehnuteľností, na sporných nehnuteľnostiach viaznu záväzky - úver, ktorý spláca odporkyňa a na nehnuteľnostiach, ktoré vlastní viazne záložné právo.

Pokiaľ navrhovateľ v rámci odvolacieho konania, po rozhodnutí prvostupňového súdu navrhol ako dôkaz výsluch svedka C. G., k uvedenému odvolací súd poznamenáva, že dôkaz výsluchom tohto svedka mohol byť vykonaný i v priebehu prvostupňového konania. Nejde o dôvod v zmysle ust. § 205a ods. 1 O. s. p., na ktorý by mal odvolací súd prihliadať. Navyiac v spise sa nachádza ako dôkaz čestné prehlásenie tohto svedka, ktorý sa v prejednávanej veci už písomnou formou vyjadril. Odvolací súd dodáva, že ani výsluchom svedka by nedošlo k zmene zisteného skutkového stavu okresným súdom, z ktorého vychádzal pri právnom posúdení veci. Odvolací súd nezistil ani nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom v zmysle odvolacieho dôvodu navrhovateľa podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., ak sa s jeho právnym záverom v celom rozsahu stotožnil.

Odvolací súd preto nepovažuje odvolanie navrhovateľa za dôvodné, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia správne zameral len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd, prvostupňový súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový ako aj právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že návrh navrhovateľa nebol dôvodný a ani jeho odvolanie.

O trovách konania bude rozhodnuté okresným súdom v zmysle ust. § 224 ods. 4 O. s. p., nakoľko okresný súd o trovách konania rozhodne v zmysle § 151 ods. 3 až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.